

Ο ΕΛΛΗΝ ΒΑΘΥΦΩΝΟΣ
Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΝ ΤΗ ΞΕΝΗ.

Ο ΕΞΟΧΟΣ ΒΑΘΥΦΩΝΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

MΕΤΑ χαρᾶς — εἴμεθα βέβαιοι — θὰ συναντήσωσιν ὧδε οἱ πολλαχοῦ ἀναγνώσταί τοῦ Ἡμερολογίου, τὴν συμπαθῆ καὶ γλυκεῖαν μορφήν τοῦ θαυμασίου ἑλληνοσ βαθυφώνου κ. Κωνστ. Νικολάου, οὗ τὸ ἀπαράμιλλον τῆς φωνῆς τάλαντον κηλεῖ καὶ γοητεύει τὸ εὐρωπαϊκὸν δημόσιον.

Ὁ κ. Νικολάου διετέλει σπουδαστῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου πρὸ δωδεκαετίας, ὅτε διεγνώσθη τὸ πλούσιον τῆς φωνῆς του μέταλλον. Ἐπιδοθεὶς εὐθύς ἔκτοτε εἰς τὴν καλλιέργειαν αὐτῆς καὶ σχῶν τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς φωνητικῆς ἐν τῷ Ὁδεδείω τῶν Ἀθηνῶν, μετέβη εἰς Παρισίους, ἔνθα δὲν ἐβράδυνε τελειοποιούμενος νὰ ἀναδειχθῆ καὶ θαυμασθῆ ὡς πρώτης τάξεως καλλιτέχνης, λαβὼν μέρος εἰς τὰ περίφημα ἐν Παρισίοις κοντσέρτα τοῦ Λαμπουρι καὶ κριθεὶς ὡς ὁ μόνος κατάλληλος διὰ τὴν «Grand Opéra». Εἶτα μετέβη εἰς τὰ δύο πεφημισμένα μουσικὰ κέντρα τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Σκάλα τοῦ Μιλάνου καὶ τὸ Σάν Κάρλο τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα ἔδραψε δάφνας καὶ ἀνευφημήθη ἐνθουσιωδῶς τὸ σπάνιον μουσικὸν του τάλαντον.

Ἡ φωνὴ του, φωνὴ τελείου *basse chantant*, εἶνε πλουσία εἰς ἔντασιν, εἰς βάθος, εἰς χρωματισμούς, εἰς ἐναλλαγὰς, εἰς πάθος, εἰς ἔκφρασιν, εἰς φθόγγους ἀπαλοὺς ἀμα καὶ μεγαλοπρεπεῖς, οἱ ὅποιοι καθυδύνουν καὶ ἐκπλήττουν.

Ἐπανακάμψας κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον εἰς τὰς ἀγαπητὰς του Ἀθήνας, ἔνθα τὸ πρῶτον ἤρξατο τοῦ καλλιτεχνικοῦ

του σταδίου, ἔδωκεν ἐπανεπιλημμένας ἐσπερίδας ὑπὲρ φίλων-
 θρωπικῶν σκοπῶν, καθ' ἃς ὁ ἐκλεκτός κόσμος τῆς πρωτευού-
 σης ἐμαγεύθη ὄντως ἐκ τῆς θαυμασίας φωνῆς του, εἰς ἣν ἰδιά-
 ζον θέλγητρον προσέδιδεν ἡ πλήρης καλωσύνης φυσιογνωμία
 του, τὸ ἀβρὸν τῶν τρόπων, ἡ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων καὶ ἐν
 γένει το ἄξιάγαστον καὶ καλλιτεχνικώτατον σύνολον, τὸ ὁποῖον
 ἀποτελεῖ τὸν ἔξοχον καλλιτέχνην καὶ τέλειον κοινωνικὸν ἄν-
 θρωπον.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΟΡΗ γλυκεῖα ποῦ πρόβαλες σὰν ὄνειρο μπροστά μου
 κι' ἀναψες πάθη ἀκοίμητα στήν ἄδολη καρδιά μου,
 μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο, ἄχ! σὰν μὲ ἀντικρύστης,
 ἀφορπασμένη ἀγάπη μου, καὶ «νά τος» ψιθυρίστης.

Τότε στὰ στήθια μου βαθεῖα κρυφαῖς χαραῖς ἀνθοῦνε,
 κάθε μου πίκρα σβύνεται, οἱ στεναγμοὶ περνοῦνε,
 ὅλος ὁ κόσμος γύρω μου γελά καὶ λουλουδίζει,
 καὶ τῆς καρδιάς μου ἡ δροσιὰ στὰ μάτια μου δακρῦζει.

Μιὰ ἡμέρα μόνο ἂν δὲν σὲ ἴδῶ, ὁ κόσμος σκότεινιάζει,
 καὶ τὴν ψυχὴ μου σύννεφο κατάμαυρο σκεπάζει.
 Εἶσαι ὁ Ἥλιος μου ἐσύ, καὶ ἡ χαρά μου μόνη,
 σὲ δείχνει ἡ γῆ στὸν Οὐρανό, κι' αὐτὸς σὲ καμαρώνει.

Σένα ζητῶ στὸ χάραμα, ἐσένα τὴν ἡμέρα,
 στή γαλανὴ τὴν θάλασσα, στὸν ἄπειρο αἰθέρα,
 ἐσένα σ' ἀνθοστόλιστη τοῦ κάμπου πρασινάδα,
 κι' ὅταν τ' ἀηδόνι τραγουδεῖ, σὲ φεγγαριοῦ ἀχνάδα.

ΧΑΡ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ